

Arrest

nr. 127 574 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 tot beëindiging van de verblijfsmachtiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 november 2013 de beslissing tot intrekking van de verblijfsmachtiging. Deze beslissing, die verzoeker op 11 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Art 13 §2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Op 01.09.1999 dient betrokkene een asielaanvraag in onder de identiteit [I. T.] geboren te [P.] op 08.02.1987 te Joegoslavië (Kosovo). Betrokkene is op dat moment een niet begeleide minderjarige vreemdeling, en hij vermoedt dat zijn ouders in Kosovo zijn. Op 16.06.2000 wordt een beslissing tot weigering van verblijf genomen, daar betrokkene's verhaal uiterst summier en ongedetailleerd is. Bovendien zouden zijn ouders hem naar hier hebben gestuurd om hem meer kansen te geven hetwelk geen reden is om een asielaanvraag op te baseren. Uit zijn verhaal blijkt niet dat betrokkene het slachtoffer werd van persoonlijke systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtenlingenconventie. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zal zijn terugleiding organiseren van zodra men over alle elementen beschikt die verzekeren dat de terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst zal gebeuren in overeenstemming met de bepalingen van de conventie van de Rechten van het kind.

Op 08.03.2001 wordt een aanvraag ingediend voor het invullen van een aankomstverklaring voor betrokkene en op 22.05.2001 wordt hiertoe de toestemming gegeven, de reden hiervoor is dat betrokkene toch niet kan teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst, zolang er aldaar geen opvang voor hem kan gevonden worden. Intussen informeert DVZ bij de immigratieambtenaar of men zou kunnen nagaan of er familieleden van betrokkene kunnen gevonden worden in zijn land van herkomst, Kosovo. Intussen wordt het verblijfsdocument van betrokkene verlengd. Op 23.11.2001 wordt betrokkene gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, aangezien er geen zicht is, op dat betrokkene binnen afzienbare tijd zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst (Kosovo). De afgifte van dit verblijfsdocument is een gunstmaatregel en zijn verlenging komt in het gedrang wanneer betrokkene vrijwillig of begeleid kan terugkeren naar zijn land van herkomst of een ander land. Intussen zoekt de DVZ nog steeds naar een oplossing voor betrokkene zodat hij zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Op 20.12.2002 wordt de instructie gegeven om zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te verlengen met 1 jaar. De DVZ is nog steeds bezig met de opsporing van de ouders en familieleden van betrokkene.

Op 08.02.2005 wordt de instructie gegeven om betrokkene te machtigen tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk in toepassing van het artikel 3 en 13 va, de wet van 15.12.1980. Dit verblijf van onbepaalde duur wordt omwille van volgende redenen aan betrokkene toegestaan: betrokkene verblijft al geruime tijd in België, ontving binnen de procedure voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen in België reeds 2 aankomstverklaringen en nadien reeds 3 bewijzen van inschrijving in het Vreemdelingenregister. Betrokkene heeft geen contact meer met zijn ouders en heeft familieleden in België. Eerdere pogingen om info in te winnen in het land van herkomst zijn mislukt. Betrokkene volgt intussen een project begeleid zelfstandig wonen en maakt een positieve evolutie door.

Op 27.11.2006 dient betrokkene een Bijlage 16 « aanvraag machtiging tot vestiging » in. Betrokkene verblijft meer dan 5 jaar in België en legt een attest van de Ambassade van Servië en Montenegro voor, waarin wordt geattesteed dat betrokkene zich heeft gemeld om het nodige papierwerk in orde te maken om een paspoort aan te vragen. Betrokkene is op dat moment meerderjarig.

Op 08.09.2011 doet de raadsman van betrokkene een aanvraag aan de DVZ waarin hij meldt dat zijn client destijds geleid door enorme angst en verkeerde informatie, verkeerde identiteitsgegevens doorgaf. Betrokkene kwam als minderjarige naar hier en aan hem werd duidelijk gemaakt om verkeerde identiteitsgegevens door te geven om zijn leven niet in gevaar te brengen en erkend te worden als vluchteling. Gezien hij zich niet langer laat leiden door angst, en na zovele jaren van angst en onzekerheid nu het gevoel heeft hier veilig te zijn, wenst hij deze vergissing/fout nu recht te zetten. Bij deze aanvraag legt betrokkene een individualiteitsattest voor en een geldig internationaal paspoort van Albanië met daarop de volgende identiteitsgegevens [I. T.] °08.02.1985 te [K.] / Albanië. Hieruit blijkt dat betrokkene al die tijd valse en misleidende informatie heeft verstrekt aan de DVZ betreffende zijn nationaliteit. In werkelijkheid heeft hij niet de Kosovaarse nationaliteit, maar dé Albanese.

Betrokkene kreeg destijds een verblijfsmachtiging omdat hij hier als niet begeleide minderjarige vreemdeling is toegekomen en omdat er geen opvang voor hem kon worden gevonden in zijn land van herkomst, Kosovo. Dat men in Kosovo destijds geen familieleden of andere opvangmogelijkheden voor betrokkene heeft kunnen vinden, is echter niet vreemd, daar betrokkene niet van Kosovo afkomstig bleek te zijn, zoals hij al die tijd heeft beweerd, maar afkomstig is van Albanië. Dat hij dus niet kon terugkeren naar zijn vermeende land van herkomst, is enkel en alleen te wijten aan de leugens die hij jarenlang verkondigde, ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn integratie in het Rijk, en zijn jarenlang verblijf in België vloeien rechtstreeks voort uit de door hem verkondigde leugens. Indien hij meteen de waarheid had verteld betreffende zijn herkomst en nationaliteit, zou dit onze diensten in staat hebben gesteld om de nodige opvang te kunnen vinden voor hem in zijn land van herkomst. Ook betreffende zijn leeftijd heeft hij niet de gehele waarheid verteld bij zijn aankomst. Betrokkene beweerde geboren te zijn in 1987, waardoor hij bij aankomst in België 12 jaar oud was, terwijl hij in werkelijkheid geboren is in het jaar 1985 waardoor hij in feite 14 jaar oud was bij aankomst in België. In werkelijkheid bereikte betrokkene reeds in 2003 de leeftijd van 18 jaar.

Ook wanneer betrokkene in 2006 een aanvraag tot machtiging tot vestiging in het Rijk indient, is hij dus

meerderjarig. Ook bij deze aanvraag trachtte verschafte hij misleidende informatie aan onze diensten. Niet alleen beweerde hij nog steeds afkomstig te zijn uit Kosovo, ook legde hij attesten voor van de Ambassade van Servië en Montenegro voor om te bewijzen dat hij het nodige papierwerk in orde had gemaakt om een paspoort aan te vragen. Betrokkene diende zich echter niet te richten tot de ambassade van Servië en Montenegro om een paspoort aan te vragen, maar tot de Albanese ambassade. Door echter na te laten om dit te doen, trachtte betrokkene ons nog steeds te doen geloven dat hij werkelijk van Kosovo afkomstig was. Pas in 2011 legt hij een geldig internationaal Albanees paspoort voor waaruit zijn ware identiteit en nationaliteit blijken.

De valse en misleidende informatie betreffende zijn identiteit (werkelijke geboortedatum) en nationaliteit, die door de betrokkene aan de DVZ werden verstrekt zijn van doorslaggevend belang om een machtiging tot verblijf in het Rijk te bekomen. Wanneer betrokkene meteen zijn juiste nationaliteit had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dan had hij het voor onze diensten niet onmogelijk gemaakt om zijn familie in het land van herkomst op te sporen, en had men hem destijds al kunnen herenigen met zijn familie in zijn land van herkomst. In navolging van bovenvernoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' dient het recht op verblijf van betrokkene te worden ingetrokken."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 12 november 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; Het verblijfsrecht van betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 12.11.2013".

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt verder twee excepties van onontvankelijk op gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

In een eerste exceptie betoogt verweerder dat er geen samenhang bestaat tussen de aangevochten beslissingen. Hij stelt dat het onderscheiden beslissingen betreft, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen en dat de verknochtheid niet blijkt. Verzoeker duidde in zijn verzoekschrift dat de beslissingen wel dermate verknocht zijn dat deze in eenzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Hiertoe stelde hij onder meer dat de tweede bestreden beslissing een volgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing en een vernietiging van de eerste bestreden beslissing tevens de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft. Dit gestelde dient te worden bijgetreden. De Raad stelt zo vast dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing een invloed heeft op de geldigheid van de motieven die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen. Zo heeft de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker opnieuw in de situatie terecht komt waarin hij gemachtigd is tot een verblijf in België, en aldus ook niet langer het voorwerp kan uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt aldus vast dat een voldoende samenhang blijkt opdat beide beslissingen middels eenzelfde verzoekschrift bij hem aanhangig kunnen worden gemaakt.

In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde bepaling, bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad merkt evenwel op dat gelet op de vaststelling dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing gevolgen heeft voor de geldigheid van de motieven van de tweede bestreden beslissing, verzoeker niet zonder meer een belang kan worden ontzegd bij het mede aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen excepties worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur.

III.1. Gelijkheidsbeginsel

Verzoeker vroeg in 1999, als minderjarige, asiel aan.

Er werd verzoeker aangeraden te verklaren dat hij vanuit Kosovo gevlucht was, aangezien dit zijn kansen op bescherming zou verhogen. Gezien zijn uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij een verkeerde identiteit door.

Er werd hem immers duidelijk gemaakt via lotgenoten en de mensen die hem hier hadden gebracht dat hij moest stellen van Kosovo te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.

Op 08.09.2011 diende verzoeker, tijdens legaal verblijf, een regularisatieaanvraag teneinde zijn correcte identiteitsgegevens door te geven aan de bevoegde instanties.

De raadsman van verzoeker legde de situatie van verzoeker hierin uit, en bezorgde de bevoegde instanties de juiste stukken.

Hij motiveerde in de aanvraag eveneens waarom hij deze fout maakte. Namelijk dat hij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden.

Op 12.11.2013 nam dvz een beslissing. Verzoeker kreeg een bijlage 13 met motivering van de weigering.

Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk.

Er zijn immers honderdtallen regularisatieaanvragen ingediend door personen die oorspronkelijk verklaard hadden/hebben uit een ander land afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 3 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoeker, stelden afkomstig te zijn uit een ander en een andere identiteit opgaven. Doch hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een onbeperkt verblijf.

Dat hij immers zijn identiteitstukken in de loop van zijn procedure heeft voorgelegd.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een onbeperkt verblijf en de andere niet?

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Het gaat immers in beide gevallen over personen die verkeerde identiteitsgegevens doorgaven, omwille van hun angst en vrees voor hun leven, zelfs meer nog de correcte nationaliteit en die een langdurige procedure hebben doorlopen. Dat DVZ het gelijkheidsbeginsel wel degelijk dient te respecteren!

In de stukken die worden gevoegd, zij het vonnissen van de rechtbank, zij het beslissingen van DVZ, wordt telkens duidelijk dat DVZ akkoord gaat met de aanpassing van de identiteitsgegevens.

Uiteraard kan de raadsman van verzoekers de identiteit van de cliënten die foutieve identiteitsgegevens hebben doorgegeven EN verblijfsrecht hebben bekomen niet zomaar vrijgeven.

Men kan echter wel verwijzen naar de O.V.-nummers.

Aangezien verwerende partij een positieve beslissing inzake een regularisatieaanvraag nooit motiveert, mag verzoeker ervan uit gaan dat het gaat over gelijkaardige dossiers.

Het zijn immers allen dossiers met personen die een verkeerde identiteit hebben doorgegeven en/of een langdurige procedure hebben doorlopen.

Indien verwerende partij van mening zou zijn dat er geen sprake zou zijn van gelijkaardige dossiers, dient men dit uitvoerig te motiveren! Uit de gegevens waarover de raadsman van verzoekers beschikt, blijkt immers dat het gaat om gelijkaardige dossiers.

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd.

Bovendien heeft hij zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven.

Er kan dus zeker geen sprake zijn van "Fraus Omnia Corruptit".

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

III.2. Redelijkheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel flagrant schendt.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeker verblijft reeds meer dan 15 jaar, voornamelijk legaal, in België.

Het is onredelijk om verzoeker, na een verblijf van meer dan 15 jaar, terug te sturen naar een land dat hij amper kent en waar hij enkel als minderjarige heeft geleefd.

Het mag duidelijk zijn dat de tijd die verzoeker heeft doorgebracht in Albanië, niet opweegt tegen zijn langdurig verblijf en integratie in België.

Verzoeker verblijft reeds 15 jaar in België en heeft zijn leven hier opgebouwd.

Hij heeft amper 14 jaar in zijn land van herkomst doorgebracht. Bovendien verbleef hij slechts zijn minderjarig leven in Albanië, zijn meerderjarig leven heeft hij opgebouwd in België!

Bovendien stelt dvz dat indien verzoeker geen frauduleuze verklaringen zou afgelegd hebben zijn procedure sneller behandeld geweest zou zijn. Deze motivering is niet redelijk te verantwoorden.

Verzoeker deed zijn aanvraag in 1999, als niet begeleide minderjarige.

Dat hij nooit gelogen heeft over zijn minderjarigheid en zijn minderjarigheid werd ook nooit in twijfel getrokken door verwerende partij.

Het is bijgevolg onredelijk van DVZ om nu te stellen dat het feit dat hij, onder druk van anderen, een verkeerde identiteit heeft doorgegeven, van doorslaggevend belang zou zijn.

Dit kan echter niet verweten worden aan verzoeker, hij was immers minderjarig op dat moment!

Dit werd reeds bevestigd door uw Raad in arrest nr. 48 572:

“En l'espèce, à la lecture de l'acte attaqué, le Conseil observe que les deux enfants de la première partie requérante sont visés dans l'intitulé de la décision de retrait par leurs noms et prénoms mais non dans la motivation proprement dite et qu'il ne leur est imputé aucune fraude dans leur chef. Il est par ailleurs à relever que la décision de retrait de l'autorisation de séjour à durée illimitée ne se réfère à aucune base légale qui permettrait de savoir sur quel critère la décision a été prise à leur égard, respectivement deuxième et troisième requérants. »

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt zeer duidelijk dat hij niet verantwoordelijk kan worden geacht, hij was immers minderjarig en handelsonbekwaam om het moment van de feiten.

Een minderjarige dient beschermd te worden!

Dit blijkt bovendien zeer duidelijk uit art 61/22 van de Vreemdelingenwet:

“Indien de minister of zijn gemachtigde vaststelt dat valse of misleidende informatie werd meegedeeld of dat valse of vervalste documenten werden bezorgd met betrekking tot de in artikel 61/21 vermelde elementen of dat er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt, om voor een minderjarige door te gaan wordt, met toepassing van artikel 13, § 3, 3°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, indien blijkt dat het om een vreemdeling gaat die 18 jaar of ouder is.

Indien de minister of zijn gemachtigde verneemt dat valse of misleidende informatie werd meegedeeld of dat valse of vervalste documenten werden bezorgd of dat er fraude werd gepleegd of andere onwettige elementen werden gebruikt, om elementen te bewijzen waarnaar verwezen wordt in artikel 61/21, tweede lid, 1° en 2°, kan de minister of diens gemachtigde de duurzame oplossing wijzigen overeenkomstig artikel 61/18.

Te dien einde houdt de minister of diens gemachtigde rekening met het feit of het de voogd was of de NBMV die een beroep heeft gedaan op de valse informatie of de vervalste documenten, in functie van zijn onderscheidingsvermogen, en dit om de minderjarige niet te benadelen.”

Verzoeker was op het ogenblik van de feiten amper 14 jaar. Bezwaarlijk kan men stellen dat hij de gevolgen van zijn handelingen zou kunnen voorzien.

De raadsman van verzoeker motiveerde reeds in de aanvraag dd. 08.09.2011 dat verzoeker geleid werd door enorme angst, doch verwerende partij weigert hier rekening mee te houden.

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om dit nu tegen verzoeker te gebruiken, 15 jaar na de feiten!

III.3. Zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Men stelt louter dat de opgebouwde integratie het gevolg zou zijn van leugens, maar gaat flagrant voorbij aan het feit dat zijn integratie wel degelijk reëel is!

Dit is onaanvaardbaar!

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Dat verzoeker zich wel degelijk, gedurende de 15 jaar die hij hier reeds verblijft geïntegreerd heeft.

Hij heeft steeds gewerkt en bijgedragen tot de Belgische samenleving (Gelieve de bewijzen hiervoor in de bijlage terug te willen vinden.)

Verzoeker spreekt Nederlands en leeft volgens de Belgische normen en waarden. Dat hij onmogelijk kan teruggaan naar Albanië, hij heeft zijn leven opgebouwd in België!

Bovendien heeft verzoeker niets of niemand meer in Albanië!

Tot wie zou hij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning? Verzoeker is slechts als minderjarige in Albanië geweest en verblijft al meer dan de helft van zijn leven in België!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Verzoeker verblijft al meer dan 15 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat men de aanvraag van verzoeker nooit ten gronde behandeld heeft, maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert.

Verwerende partij heeft op geen enkel moment onderzocht of verzoeker kan terugkeren naar Albanië.

Dit is onaanvaardbaar!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Verzoeker verblijft hier reeds 15 jaar. Gedurende héél deze periode is er op geen enkel moment onderzocht of verzoeker terug kan keren naar Albanië.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

III.4. Vertrouwensbeginsel

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitlatingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft meer twee jaar na de initiële aanvraag een beslissing genomen.

De opmerking dat de misleidende informatie die verzoeker zou hebben gegeven doorslaggevend is geweest in het dossier van verzoeker, is wel zeer kort door de bocht aangezien verwerende partij op geen enkele manier een afweging maakt van alle overige elementen in het dossier van verzoeker.

Dat verwerende partij reeds meer dan twee jaar in het bezit was van de correcte identiteitsgegevens van verzoeker, zonder hier enige opmerking over te geven.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt!

Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat verzoeker een negatieve beslissing zou ontvangen!

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijneis is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij 2 jaar heeft gewacht!

Art 21 Vw voorziet dat men een vreemdeling, die een gevaar betekent voor de openbare orde, niet mag uitwijzen na een verblijf van 10 jaar.

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat men deze standaard niet handhaaft voor verzoeker die nooit enige inbreuk beging tegen de openbare orde.

Meer nog, men sluit de procedure van verzoeker af, na twee jaar, zonder de zaak ten gronde te behandelen.

Men verwijst louter naar het "fraus omnia corrumpit"- beginsel, zonder enige persoonlijke en zorgvuldige afweging te maken in het dossier van verzoeker.

Dit is onaanvaardbaar! Verwerende partij dient op zijn minst het dossier van verzoeker te onderzoeken en alle elementen in zijn geheel te bestuderen.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt een negatieve beslissing te nemen en het dossier van verzoeker niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het is duidelijk dat men het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht heeft! Indien men rekening gehouden had met ALLE elementen, zou men tot de conclusie gekomen zijn dat de enige oplossing voor verzoeker recht op verblijf is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld en dat zijn bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel schendt."

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Verzoeker wijst erop dat er honderden aanvragen om machtiging tot verblijf zijn ingediend door personen die aanvankelijk verklaarden uit een ander land afkomstig te zijn of een andere identiteit opgaven uit schrik om teruggestuurd te worden, en die wel positief zijn afgesloten. Hij voegt hiertoe bij zijn verzoekschrift verschillende stukken, waaronder stukken waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken akkoord gaat met een aanpassing van de identiteitsgegevens. Hij stelt dat dit verschil in behandeling het gelijkheidsbeginsel schendt en niet redelijk te verantwoorden is.

De Raad benadrukt evenwel dat voor de toepassing van artikel 13, § 2 bis van de Vreemdelingenwet de vraag centraal staat of de verstrekte valse of misleidende informatie – zijnde de verstrekte foutieve identiteitsgegevens in ruime zin – van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van de machtiging tot verblijf. In casu oordeelde verweerder dat dit het geval was. Dit gegeven blijkt evenwel niet wat de overige zaken betreft waarnaar verzoeker verwijst. Hij toont aldus niet aan dat er sprake is van gelijke gevallen die ongelijk werden behandeld.

Verzoekers betoog in dit verband dat verweerder een positieve beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf nooit motiveert zodat ervan uit dient te worden gegaan dat het gelijkaardige

dossiers betreft, kan niet worden aangenomen. Het gegeven dat een dergelijke beslissing niet of vaak niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd, belet niet dat uit het dossier verschillende redenen kunnen blijken waarom in dat specifieke geval de verblijfsmachtiging werd toegestaan. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat op dit punt zou moeten worden verondersteld dat het determinerend motief voor de verblijfsmachtiging steeds hetzelfde zou zijn of dat, zoals volgens verweerder in de thans voorliggende zaak, de eerder verstrekte valse of misleidende informatie steeds van doorslaggevend belang was voor het verkrijgen van de verblijfsmachtiging. Er blijkt ook geenszins dat het verweerder toekomt om in zijn beslissing zelf te motiveren waarom de voorliggende zaak verschilt van andere dossiers die bij hem aanhangig zijn. Het komt aan verzoeker zelf, die zich in het kader van huidig beroep beroept op het gelijkheidsbeginsel, toe aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Het gegeven dat verzoeker uit eigen beweging na verloop van tijd zijn correcte identiteitsgegevens naar voor heeft gebracht, is niet van aard dat het tot een andere beoordeling kan leiden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

3.2.3. De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu stelde verweerder een einde aan het verblijf van verzoeker in toepassing van artikel 13, § 2 bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

In zoverre verzoeker betoogt dat het kennelijk onredelijk is waar gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, kan worden verwezen naar voorgaande uiteenzetting dat hij in gebreke blijft dergelijke ongelijke behandeling aan te tonen.

Het is niet betwist dat verzoeker op 1 september 1999 als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag indiende waarbij hij aangaf te zijn geboren te Prizren, Kosovo (toenmalig Joegoslavië) op 8 februari 1987 en stelde te vermoeden dat zijn ouders in Kosovo zijn. Het is evenmin betwist dat verzoeker na het afsluiten van de asielprocedure verzocht om de afgifte van een aankomstverklaring als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, waarvoor op 22 mei 2001 de toestemming werd gegeven omdat hij niet kon worden teruggestuurd naar zijn beweerde land van herkomst zolang er aldaar voor hem geen opvang kon worden gevonden en waarbij verweerder intussen via de immigratieambtenaar naging of er familieleden van verzoeker konden worden gevonden in zijn beweerde herkomstland Kosovo. Op 23 november 2001 werd verzoeker tijdelijk gemachtigd tot een verblijf omdat niet bleek dat hij binnen afzienbare tijd zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland Kosovo. Deze tijdelijke verblijfsmachtiging werd op 20 december 2002 verlengd voor één jaar, waarbij werd benadrukt dat het een gunstmaatregel betrof en de verlenging in het gedrang kwam indien verzoeker vrijwillig of begeleid kon terugkeren naar het land van oorsprong of een ander land. Op 23 januari 2003 werd in dit verband nog een schrijven gestuurd naar de Belgische ambassadeur van Servië en Montenegro teneinde de familieleden op te sporen en de opvangmogelijkheden aldaar na te gaan. Op 16 december 2003 werd opnieuw een verlenging van de verblijfsmachtiging voor één jaar toegestaan. Op 8 februari 2005 werd vervolgens een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur toegestaan, gelet op de duur van het verblijf in België, gelet op het gegeven dat er geen contact meer was met de ouders en verzoeker familieleden in België had, gelet op de mislukte pogingen om informatie in te winnen in het land van herkomst en gelet op de positieve evolutie die verzoeker doormaakte. Op 27 november 2006 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot vestiging in. Ook hier bleef verzoeker vasthouden aan zijn afkomst uit Kosovo.

Determinerend motief op basis waarvan een einde wordt gesteld aan het verblijf betreft de vaststelling dat verzoeker vanaf het begin valse en misleidende informatie verstrekke over zijn nationaliteit en leeftijd – nu hij steeds beweerde van Kosovaarse nationaliteit te zijn, terwijl hij in september 2011 een geldig internationaal paspoort van Albanië voorlegt waaruit tevens blijkt dat hij aldaar is geboren en dit op 8 februari 1985 – die doorslaggevend is geweest voor zijn tijdelijke verblijfsmachtiging in het Rijk, evenals voor de daaropvolgende onbeperkte verblijfsmachtiging.

Zo geeft verweerder in de eerste bestreden beslissing aan dat verzoeker aanvankelijk werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, omdat niet bleek dat hij als niet-begeleide minderjarige binnen afzienbare tijd zou kunnen terugkeren naar zijn beweerde herkomstland Kosovo en dit omdat niet vaststond dat er aldaar familieleden of opvangmogelijkheden voor hem waren. Ook de verdere verlengingen van deze tijdelijke verblijfsmachtiging stonden in het teken van, en waren afhankelijk van, het gebrek aan mogelijkheid om terug te keren naar het herkomstland omdat niet bleek dat aldaar opvangmogelijkheden, in de eerste plaats door familie, voorhanden waren. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist. Verweerder wijst erop dat, gelet op de afkomst uit Albanië, het niet verwonderlijk is dat zijn inspanningen om na te gaan of verzoeker in Kosovo/Servië een opvangmogelijkheid had geen resultaat kenden en dat indien verzoeker wel zijn juiste nationaliteit en afkomst had meegedeeld hij het bestuur niet in de onmogelijkheid had geplaatst om zijn familie in het land van herkomst op te sporen en hij destijds al had kunnen worden herenigd met zijn familie aldaar.

Vervolgens betoogt verweerder dat de onbeperkte verblijfsmachtiging werd toegestaan omwille van de duur van het verblijf in België, het gebrek aan vordering betreffende het contacteren van de familieleden en het vinden van een opvangmogelijkheid in het herkomstland en de positieve evolutie doorgemaakt door verzoeker. Verweerder wijst erop dat verzoekers integratie en de duur van zijn verblijf in het Rijk een rechtstreeks gevolg zijn van de gebruikte valse of misleidende informatie en dat indien hij onmiddellijk de waarheid had verteld omtrent zijn herkomst en nationaliteit verweerder in staat zou zijn gesteld de nodige opvang voor hem te vinden in zijn land van herkomst. Hij geeft aldus aan dat het achterhouden van de werkelijke herkomst en nationaliteit eveneens doorslaggevend is geweest voor de toekenning van de onbeperkte verblijfsmachtiging.

Tenslotte stelt verweerder dat verzoeker in 2006 bij zijn aanvraag tot machtiging tot vestiging nog steeds vasthield aan zijn voorgehouden Kosovaarse afkomst en zelfs attesten voorlegde van de ambassade van Servië en Montenegro om te bewijzen dat hij het nodige papierwerk in orde had gemaakt om een paspoort aan te vragen.

Verzoeker betoogt dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat indien hij geen valse verklaringen zou hebben afgelegd zijn procedure sneller zou zijn behandeld niet redelijk te verantwoorden is. Hij lijkt aldus te doelen op voormelde procedure die hij opstartte als niet-begeleide minderjarige en waarbij werd nagegaan of er familieleden en opvangmogelijkheden konden worden gevonden in het land van herkomst. Verzoeker toont het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van voormelde motivering evenwel niet aan. Verzoeker benadrukt dat hij nooit heeft gelogen over zijn minderjarigheid en dat deze ook nooit in twijfel werd getrokken door verweerder. Er blijkt evenwel niet dat dit gestelde afbreuk vermag te doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker gaat aldus voorbij aan het gegeven – dat hij niet betwist – dat verweerder de tijdelijke verblijfsmachtiging als niet-begeleide minderjarige wel degelijk afhankelijk stelde van het voorhanden zijn van opvangmogelijkheden, in de eerste plaats door familie, in het land van herkomst. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder vervolgens stelt dat indien verzoeker vanaf het begin eerlijke verklaringen zou hebben afgelegd over zijn land van herkomst en nationaliteit en zijn geboortedatum, evenals zijn familieleden en de omstandigheden van zijn komst naar België, dit een determinerende invloed zou hebben gehad op het verdere verloop van de procedure waarbij verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling verzocht om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Verzoeker toont verder ook niet aan dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verstrekke foutieve geboortedatum en nationaliteit ook een determinerende invloed hadden op de onbeperkte verblijfsmachtiging.

Verzoeker betoogt nog dat hij, gelet op zijn minderjarigheid indertijd – en bijgevolg handelingsonbekwaamheid –, niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het opgeven van een verkeerde nationaliteit en geboortedatum. De Raad merkt evenwel op dat verweerder toepassing maakte van artikel 13, § 2 bis van de Vreemdelingenwet en de hierin voorziene mogelijkheid om het verblijf te beëindigen indien de betrokken vreemdeling valse of misleidende informatie heeft gebruikt die van doorslaggevend belang was voor het verkrijgen van de machtiging tot verblijf. Zoals reeds vastgesteld,

slaagt verzoeker er met zijn betoog niet in de vaststelling te weerleggen dat deze situatie zich voordeed. Er blijkt niet dat het gegeven dat verzoeker aanvankelijk tijdens de procedure als niet-begeleide minderjarige nog minderjarig was – achteraf is immers komen vast te staan dat hij in werkelijkheid twee jaar ouder was, waardoor hij ook nog tijdens zijn meerderjarigheid gemachtigd was tot een verblijf als niet-begeleide minderjarige – afbreuk doet aan de vaststelling dat hij valse of misleidende informatie heeft gebruikt en de toepassing van artikel 13, § 2 bis van de Vreemdelingenwet in de weg stond, te meer nu kan worden aangenomen dat verzoeker op het ogenblik dat hij de verblijfsmachtiging als niet-begeleide minderjarige vroeg reeds een voldoende onderscheidingsvermogen had. Verzoeker betoogt dat hij amper 14 jaar oud was op het ogenblik van de feiten en aldus de gevolgen van zijn handelingen niet kon voorzien, doch dit betoog mist feitelijke grondslag. Zo merkt de Raad op dat verzoeker ten tijde dat hij als niet-begeleide minderjarige de procedure opstartte om te worden gemachtigd tot een verblijf reeds 16 jaar oud was. Op deze leeftijd bleef hij volhouden dat hij afkomstig was uit Kosovo. Op deze leeftijd kan wel degelijk enig onderscheidingsvermogen worden verondersteld. Bovendien dringt ook de vaststelling zich op dat verzoeker nog voor hij werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur de meerderjarigheid bereikte. Hij bleef zijn werkelijke geboortedatum en nationaliteit evenwel achterhouden, verweerder aldus in de waan latende dat hij nog minderjarig was en van Kosovaarse nationaliteit. In wezen verhinderde verzoeker aldus ook tijdens zijn meerderjarigheid dat verweerder bij het toestaan van de onbeperkte verblijfsmachtiging het gegeven dat hij steeds zijn werkelijke geboortedatum en nationaliteit achterhield kon afwegen tegen de duur van het verblijf en de integratie. Ook bij de aanvraag om machtiging tot vestiging hield verzoeker vast aan de verstrekte valse of misleidende informatie en ondernam hij zelfs actief stappen teneinde tegenover het bestuur te doen uitschijnen dat hij van Kosovaarse afkomst is, getuige de voorgelegde attesten van de ambassade van Servië en Montenegro. Enige kennelijke onredelijkheid wordt in deze niet aannemelijk gemaakt. De stelling van verzoeker dat hij gedreven werd door een enorme angst vermag aan het voorgaande ook geen afbreuk te doen. Hij maakt geenszins aan de hand van concrete en overtuigende elementen aannemelijk dat op dit punt enige gerechtvaardigde angst voorhanden is die de gebruikte valse of misleidende informatie zou kunnen rechtvaardigen en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De verwijzing in dit verband naar een arrest van de Raad is niet dienstig, nu niet blijkt dat de feiten die aan de basis lagen van dit arrest dezelfde zijn als deze in huidige zaak. Zo doet zich in het arrest waarnaar verzoeker verwijst de situatie voor waarin in de motivering van de bestreden beslissing de minderjarige kinderen zelf niets ten laste wordt gelegd, doch enkel de ouder. Arresten van de Raad hebben bovendien geen precedentswaarde.

Verzoeker wijst nog op de bepalingen van artikel 61/22 van de Vreemdelingenwet en lijkt meer specifiek te wijzen op het hierin gestelde dat rekening dient te worden gehouden met het onderscheidingsvermogen en dit teneinde de minderjarige niet te benadelen. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker op zich dienstig naar voormelde bepaling kan verwijzen. Verzoeker is thans immers niet langer minderjarig. Verder werd ook reeds opgemerkt dat verzoeker ten tijde dat hij als niet-begeleide minderjarige de procedure opstartte om te worden gemachtigd tot een verblijf reeds zestien jaar oud was en wel degelijk kan worden aangenomen dat hij reeds over een zeker onderscheidingsvermogen beschikte. Deze verwijzing vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande bespreking van het middel. Enige bescherming van een minderjarige is thans ook niet (langer) aan de orde.

Verzoekers betoog dat het kennelijk onredelijk voorkomt om (bijna) vijftien jaar na de feiten over te gaan tot de bestreden beslissingen gaat er verder aan voorbij dat de aanvraag om als niet-begeleide minderjarige te worden gemachtigd tot een verblijf pas dateert van begin 2001 en het – zoals blijkt uit de voorgaande bespreking – voortdurende feiten betreft die voortduerden tot na de meerderjarigheid terwijl pas in september 2011 verweerder kennis kreeg van de werkelijke nationaliteit en geboortedatum en -plaats van verzoeker.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij reeds meer dan vijftien jaar in België verblijft, voornamelijk legaal, en zich hier heeft geïntegreerd. Hij stelt dat het kennelijk onredelijk is om hem na een dergelijk lang verblijf terug te sturen naar een land dat hij amper kent en waar hij enkel als minderjarige heeft geleefd. De vaststelling dringt zich evenwel op dat het nadeel dat verzoeker thans inroept in wezen het gevolg is van het achterhouden van zijn werkelijke nationaliteit en geboortedatum. Er blijkt verder ook niet dat verzoeker geen familieleden meer heeft in zijn land van herkomst op wie hij kan terugvallen bij een terugkeer en dat hij aldaar niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn leven opnieuw op te bouwen. Hiertoe worden geen concrete elementen aangevoerd. Enige kennelijk onredelijkheid kan aldus andermaal niet worden vastgesteld.

Verzoeker kan ten slotte ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat uit het gegeven dat hij zelf het initiatief nam om alsnog zijn correcte identiteitsgegevens over te maken volgt dat niet langer toepassing kan worden gemaakt van '*fraus omnia corrumpit*' of minstens dat niet langer kan worden vastgesteld dat valse of misleidende informatie werd gebruikt die doorslaggevend was voor het verkrijgen van de verblijfsmachtiging.

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met deze vaststellingen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In zoverre verzoeker betoogt dat het onzorgvuldig is waar gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, kan andermaal worden verwezen naar de bespreking van het gelijkheidsbeginsel waarbij werd vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft zulks aan te tonen.

Verzoeker betoogt dat rekening diende te worden gehouden met alle elementen van het dossier en meer bepaald met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland. Artikel 13 van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel enkel in bepaalde gevallen dat met voormelde elementen rekening moet worden gehouden, doch niet in de situatie die thans voorligt en waarbij verweerder oordeelt dat misleidende of valse informatie werd gebruikt die doorslaggevend was voor het verkrijgen van de machtiging tot verblijf. Er blijkt bovendien niet dat verzoekers betoog dat zijn integratie reëel is, dat hij Nederlands spreekt, leeft volgens de Belgische normen en waarden en steeds heeft gewerkt en dat hij niets of niemand meer heeft in Albanië, afbreuk vermag te doen aan de bestreden beslissingen. Zoals verweerder opmerkte, werd de integratie in België opgebouwd tijdens een verblijf waarvan achteraf is komen vast te staan dat dit werd verkregen door het aanwenden van valse of misleidende informatie. Verzoekers betoog dat hij niets of niemand meer heeft in zijn herkomstland betreft ook een louter algemeen betoog dat niet concreet aannemelijk wordt gemaakt. Het is bovendien verzoeker zelf die aanvankelijk dit onderzoek door verweerder onmogelijk maakte. Verzoeker brengt ook geen concrete elementen aan waaruit zou volgen dat enig onderzoek zich opdrong betreffende de situatie in Albanië of de vraag of hij naar dat land kan terugkeren. Verzoeker brengt zo geen concrete elementen aan dat hij niet opnieuw terecht kan bij zijn ouders, broers en/of zussen of overige familieleden in het land van herkomst, dat hij aldaar niet opnieuw zijn leven kan opbouwen of dat zijn veiligheid in Albanië in gevaar zou zijn. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat met voormelde elementen ten onrechte geen of onvoldoende rekening werd gehouden of hiernaar ten onrechte geen verder onderzoek werd verricht.

De verwijzing naar het arrest met nummer 110.548 van 23 september 2002 van de Raad van State is verder niet dienend. Dit arrest betrof een beslissing op grond van toenmalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en de vraag naar het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoeker verstrekt in dit verband ook geen nadere toelichting. Ook het aangehaalde arrest met nummer 120 763 van 17 maart 2014 van de Raad is niet dienstig in het kader van huidige procedure, nu ook hier geenszins dezelfde situatie voorlag. In deze zaak betrof het een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat niet op afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met een burger van de Unie was aangetoond.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Enige onzorgvuldigheid kan niet worden vastgesteld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.5. In de mate dat verzoeker verder de schending van het vertrouwensbeginsel aanhaalt, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte

rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden voldaan te zijn: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont, door erop te wijzen dat verweerder pas twee jaar nadat hij zijn werkelijke identiteitsgegevens meedeelde de bestreden beslissingen heeft genomen en uit de acties van verweerder op geen enkele wijze bleek dat deze zou overgaan tot de beëindiging van het verblijf, nog niet aan dat in casu aan de opgelegde voorwaarden is voldaan (RvS 4 april 2003, nr. 177.945; RvS 26 februari 2007, nr. 168.263; RvS 2 juli 2008, nr. 185.109). Er blijkt aldus nog niet dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of van toezeggingen of beloften die werden gedaan (cf. RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Enige schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

3.2.6. Verzoeker stelt ten slotte dat verweerder niet binnen een redelijke termijn heeft gehandeld, doordat hij twee jaar wachtte met het nemen van de bestreden beslissingen. Dit gestelde kan evenwel geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen waarop de bestreden beslissingen steunen. Er blijkt verder ook niet welk belang verzoeker heeft bij het inroepen van de schending van de redelijke termijn, nu niet blijkt dat hij werd benadeeld door de eventuele schending hiervan (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, p. 423-424). Verzoeker kon zo voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen verder in België verblijven en er blijkt niet dat het eerder nemen van de bestreden beslissingen voor hem mogelijk gunstiger ware geweest of zijn rechten van verdediging zouden zijn geschaad doordat de bestreden beslissingen niet eerder werden genomen. Er blijkt ook niet dat verzoeker in dit verband dienstig kan verwijzen naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet, nu dit betrekking heeft op situaties waarin het verblijf is toegekend of verkregen zonder dat valse of misleidende informatie werd gebruikt.

3.2.7. Het enig middel is ongegrond.

3.3. De Raad merkt nog op dat verzoeker in wezen geen afzonderlijke middelen heeft ontwikkeld gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij geeft aan dat dit een gevolgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing. In zoverre verzoeker alsnog lijkt aan te geven dat de tweede bestreden beslissing de motiveringsplicht zou schenden nu de eerste bestreden beslissing duidelijk aan de basis ligt van de tweede bestreden beslissing doch in deze laatste beslissing "*nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de negatieve beslissing*", dringt de vaststelling zich op dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Er wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten – waarin toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn – immers wel degelijk gewezen op het feit dat een einde werd gesteld aan het verblijf van verzoeker bij beslissing van 12 november 2013. Er blijkt niet dat de motieven van de eerste bestreden beslissing dienden te worden hernomen in de tweede bestreden beslissing. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat de motivering van de tweede bestreden beslissing niet afdoende zou zijn of de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het beroep ten laste van verzoeker te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS